

Sygnatura akt VIII Ga 247/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: st.sekr.sądowy Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. F.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 23 marca 2015 roku, sygnatura akt X GC 926/14

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (jednego tysiąca ośmiuset złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VIII Ga 247/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 marca 2015 r., wydanym w sprawie X GC 926/14 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego M. S. na rzecz powoda E. F. kwotę 58.569,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2013 roku oraz orzekł o kosztach procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strony zawarły umowę, której przedmiotem było wykonanie robót budowlanych w Hotelu (...) w M., polegających na wykonaniu nowego pokrycia blachą wraz z wykonaniem konstrukcji podnoszących dach nad wejściem do hotelu oraz nowej konstrukcji nad pizzerią wraz z wykonaniem rynien. Powód zaznaczył, że umowa została wykonana, a przedstawiciel pozwanego dokonał odbioru robót budowlanych, nie wnosząc jakichkolwiek zastrzeżeń. Wskazał, że w związku z dokonaniem odbioru robót powód wystawił fakturę VAT na kwotę 58 569,37 zł brutto. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty nie uregulował dochodzonej należności.

W dniu 24 lutego 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda dochodzoną pozewem kwotę.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany nie zaprzeczył, iż zawarł z powodem wskazaną umowę o roboty budowlane. Wskazał jednak, że zgodnie z ustnymi ustaleniami poczynionymi przez strony płatność wynagrodzenia przez pozwanego z tytułu zawartej umowy miała nastąpić we wspólnie ustalonych z powodem terminach. Wobec powyższego pozwany stanął na stanowisku, że faktury VAT wskazane w treści uzasadnienia powództwa wraz z terminami płatności zostały wystosowane wobec niego przedwcześnie. Ponadto pozwany zakwestionował moc dowodową faktury VAT, podnosząc, że stanowią one jedynie oświadczenie wierzyciela. Podniósł jednocześnie, że faktura nie ma waloru dokumentu urzędowego i nie jest objęta domniemaniem prawdziwości. Odnosząc się natomiast do twierdzeń powoda dotyczących projektu porozumienia o uznaniu długu, strona pozwana wskazała, że przedmiotowa deklaracja ma cechy oświadczenia pozornego. Pozwany argumentował, że strona powodowa zaproponowała pozwanemu podpisanie porozumienia zapewniając go jednocześnie o podtrzymaniu wcześniejszych ustnych ustaleń co do obowiązku płatności leżącego po stronie generalnego wykonawcy. Dodatkowo podniósł, że strona powodowa wystąpiła z roszczeniem, bez uprzedzenia pozwanego.

W dalszym piśmie przygotowawczym powód podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko. W pierwszej kolejności powód stwierdził, że sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty został wniesiony w celu przedłużenia niniejszego postępowania sądowego. Zaznaczył, że strona pozwana na poparcie swoich twierdzeń i zarzutów powołuje jedynie dowód z zeznań samej strony. Strona powodowa zaprzeczyła, aby termin płatności wynagrodzenia miał zostać ustalony w formie ustnej, wskazując, że podstawą rozliczenia miały być faktury częściowe. Zgodnie z zawartą umową płatność miała następować w ciągu 14 dni od daty otrzymania przez pozwanego faktury VAT. Wskazał również, że zmiana umowy wymagała zawarcia aneksu na piśmie, którego strony nigdy nie zawarły. Odnosząc się do zakwestionowania mocy dowodowej faktury VAT, wskazał, że powód opiera swoje roszczenie nie tylko na dokumentach księgowych, ale przede wszystkim na pisemnej umowie o roboty budowlane, której fakt zawarcia został przyznany przez stronę pozwaną. Pozwana zaprzeczyła również, aby porozumienie o uznaniu długu zostało złożone dla pozorów, wskazując, że miało ono na celu uniknięcie sporu sądowego i umożliwienie pozwanemu spłatę zadłużenia wobec powoda, poprzez rozłożenie na raty. Dodatkowo wskazał, że pozwany wysłał do powoda, w odpowiedzi na jego propozycję, zmodyfikowany projekt porozumienia o uznaniu długu, w którym zobowiązał się do wykonania na rzecz powoda określonych robot budowlanych. Ponadto powód wskazał, że pozwany przesyłając zmodyfikowany projekt porozumienia oraz wpłacając na rzecz powoda kwotę 3.000,00 zł wskazując w treści przelewu „rata” zgodnie z przesłanym przez powoda porozumieniem uznał roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu. Odnosząc się do zarzutu braku uprzedniego uprzedzenia strony o skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego, zauważył, że do pozwanego wielokrotnie kierowano wezwania do zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 22 kwietnia 2013 r. strony zawarły umowę o roboty budowlane. Przedmiot umowy stanowiło wykonanie przez powoda nowego pokrycia blachą wraz z wykonaniem konstrukcji dachu podnoszącej dach nad wejściem do hotelu oraz nowej konstrukcji nad pizzerią i pokrycia całości blachą wraz z orynnowaniem. Zgodnie z zawartą umową rozliczenie między stronami za wykonane roboty następować miało sukcesywnie na podstawie faktur częściowych wystawianych przez wykonawcę (powoda). Strony ustaliły, że płatności będą dokonywane przelewem na wskazany rachunek bankowy w terminie 14 dni od daty otrzymania przez pozwanego faktury. Wszelkie zmiany niniejszej umowy miały odbywać się w formie aneksów do umowy sporządzonych na piśmie za zgodą obu stron.

Powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 30 750 złotych, obejmującą wykonanie I etapu robót dekarских na budynku Hotelu (...) w M.. Pozwany tytułem spłaty ww. faktury uiszczył na rzecz powoda w dniu 26 kwietnia 2013 r. kwotę 25 000,00 zł, natomiast w dniu 17 maja 2013 r. kwotę 5750,00 zł.

Po wykonaniu całości robót w Hotelu (...) w M. powód poinformował pozwanego o zakończeniu prac oraz konieczności dokonania ich końcowego odbioru.

Pismem z dnia 16 lipca 2013 r. pozwany poinformował powoda, że termin odbioru robót budowlanych został wyznaczony na dzień 25 lipca 2013 r. W piśmie wskazał, że osobami upoważnionymi do dokonania odbioru robót był pozwany oraz J. Ł. – kierownik budowy. Pozwany nie przystąpił do końcowego odbioru w umówionym terminie.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów oraz zeznań świadków Z. J., E. B. oraz zeznań powoda Sąd I instancji ustalił, że w dniu 30 sierpnia 2013 r. J. Ł. dokonał odbioru robót budowlanych w obecności E. B. oraz Z. J. działających w imieniu powoda. Roboty zostały odebrane bezusterkowo.

Na tej podstawie powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 58 569,37 złotych, płatną przelewem w terminie do 14 września 2013 r. Pozwany odebrał fakturę w dniu 19 września 2013 r.

Pismem z dnia 23 października 2013 roku pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 101. 004,37 zł, na którą to kwotę składały się należności z tytułu wykonanych robót budowlanych w Hotelu (...) zgodnie z wystawionymi fakturami VAT, w tym na podstawie umowy objętej sporem tj. umowy nr (...) - pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Pismem z dnia 27 listopada 2013 roku pełnomocnik powoda ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 101 004,37 zł, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony podjęły rozmowy w celu uregulowania należności przez pozwanego. Pozwany nie kwestionował swego zadłużenia wobec strony powodowej, tłumacząc brak zapłaty problemami finansowymi. Strona powodowa zaproponowała zawarcie porozumienia, w którym należność zostanie rozłożona na raty.

W dniu 17 grudnia 2013 r. pełnomocnik powoda wysłał pozwanemu pocztą elektroniczną projekt porozumienia w sprawie spłaty powodowi zadłużenia w wysokości 101 004,37 zł wraz z odsetkami.

Pozwany w odpowiedzi na propozycje powoda przedstawił zmodyfikowany projekt porozumienia o uznaniu długu, w którym zobowiązał się do wykonania na rzecz powoda określonych robót budowlanych lub dostarczenia materiałów budowlanych, w miejsce świadczenia pieniężnego, na co powód nie wyraził zgody.

W grudniu 2013 r. I. B. skontaktowała się telefonicznie w imieniu powoda z pozwanym w celu ustalenia terminów spłaty kwot 58 569,37 zł oraz 42 435,00 zł. Pozwany oświadczył, że jest w stanie uiszczać na rzecz powoda ratę w wysokości 3 000,00 zł. Pozwany zobowiązał się do natychmiastowego zapłacenia kwoty 3000,00 zł.

I. B. w nawiązaniu do przeprowadzonej rozmowy w dniu 23 grudnia 2014 r. przesłała pozwanemu w formie mailowej projekt porozumienia z prośbą o uzupełnienie luk i odesłanie. Ponadto prosiła o przesłanie potwierdzenia dokonania przelewu w wysokości 3 000,00 zł, wskazując w tytule „spłata zadłużenia-I rata”.

Pozwany w dniu 2 stycznia 2014 r. dokonał wpłaty na rachunek powoda kwoty 3000,00 zł wskazując w tytule przelewu „rata”.

W dniu 8 stycznia 2014 r. I. B. skierowała do pozwanego korespondencję elektroniczną w której wskazała, że pozwany przelał kwotę 3000,00 zł dopiero 2 stycznia 2014 r. i do dnia dzisiejszego nie przesłał uzupełnionego i podpisanego porozumienia.

W świetle dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy uznał powództwo, jako oparte na treści art. 647 k.c. za uzasadnione w całości. Podkreślił, że okoliczności faktyczne związane z zawarciem umowy o roboty budowlane oraz bezusterkowym odebraniem robot budowlanych nie były w zasadzie przedmiotem sporu między stronami. Pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty podniósł, że zgodnie z ustnymi ustaleniami, płatność wynagrodzenia przez pozwanego z tytułu zawartej umowy miała nastąpić we wspólnie ustalonych z powodem terminach. W dalszej kolejności pozwany zakwestionował moc dowodową faktur VAT wskazując, że stanowią one jedynie oświadczenie wierzyciela

Ponadto pozwany podniósł, że projekt porozumienia o uznaniu długu stanowił oświadczenie woli złożone dla pozor. Wskazał jednocześnie, że nie został uprzedzony o wystąpieniu przez powoda z roszczeniem na drogę postępowania sądowego.

Sąd I instancji podniósł, że przyjęta przez pozwanego linia obrony sprowadzała się wyłącznie do zakwestionowania wszelkich twierdzeń powoda. Pozwany nie przytoczył w toku postępowania żadnych okoliczności zmierzających chociażby częściowo do zakwestionowania zasadności roszczenia, nie wnioskował także o przeprowadzenie żadnych dowodów.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy wskazał, że zaoferowane przez powoda dowody na uzasadnienie dochodzonego roszczenia obejmowały dokumenty prywatne w postaci m.in. umowy o roboty budowlane, protokołu odbioru robót, faktury VAT korespondencji mailową stron oraz potwierdzenie wpłaty 3 000,00 zł przez pozwanego, jak i zeznania świadków oraz strony powodowej potwierdzały jego zasadność.

Wskazał, że co do zasady, faktura – jako dokument prywatny - nie jest traktowana jako samodzielna podstawa stwierdzająca istnienie stosunku cywilnego, ponieważ jest to dokument finalizujący daną umowę, sporządzany przez jedną ze stron, którego treść jest przeważnie weryfikowana przez drugą stronę dopiero po jej wystawieniu. Ewentualna weryfikacja brzmienia faktury z perspektywy jej zgodności z warunkami umowy uzależniona jest od istniejącego między stronami porozumienia i zgodnej woli. W niektórych sytuacjach możliwym jest przyjęcie przez Sąd, po uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy i dostępnych dowodów, że podane w fakturze informacje, w tym tytuł zapłaty odpowiadają rzeczywistości. W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W niniejszej sprawie w świetle dostępnego materiału dowodowego – w ocenie Sądu Rejonowego - możliwym było ustalenie, że roboty budowlane ujęte w fakturze VAT nr (...) zostały zrealizowane i odebrane. Okoliczność tę potwierdza protokół odbioru robót, zgodnie z treścią którego strona pozwana dokonała odbioru robót budowlanych, nie składając jakichkolwiek zastrzeżeń. Okoliczność odbioru prac budowlanych potwierdzili również świadkowie E. B. oraz Z. J. przedstawiciele powoda w obecności których przedstawiciel pozwanego dokonał odbioru robót budowlanych. Dodatkowo pozwany w toku postępowania również nie zanegował dokonania odbioru robót budowlanych.

Sąd Rejonowy podkreślił, że pozwany pomimo podniesienia zarzutu, iż projekt porozumienia o uznaniu długu ma cechy oświadczenia pozornego odesłał jednak zmodyfikowany projekt porozumienia oraz dokonał wpłaty na rachunek bankowy powoda pierwszej raty, w wysokości ustalonej z I. B. tj. 3 000,00 zł wskazując w tytule przelewu „rata”. Zdaniem Sądu na tej podstawie należy uznać, że w niniejszej sprawie doszło do tzw. uznania niewłaściwego. Fakt podjęcia przez strony rozmów w ramach których strony uzgadniały treść porozumienia oraz dokonanie przez pozwanego wpłaty 3000,00 zł tytułem spłaty raty stanowi o uznaniu przez niego roszczeń zgłoszonych w pozwie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Odnosząc się na marginesie do zarzutu pozwanego o braku uprzedzenia pozwanego o wystąpieniu z roszczeniem, Sąd Rejonowy podkreślił, że do pozwanego dwukrotnie kierowano wezwanie do zapłaty w którym, wskazano, że brak spłaty należności będzie spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

Sąd I instancji uznał, że pozwany nie wykazał żadnych okoliczności wskazujących na przedwczesne wystawienie faktury VAT obejmującej roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu. Argumentacja pozwanego opierała się w zasadzie na twierdzeniu, że faktura VAT została wystawiona przedwcześnie, natomiast projekt porozumienia o uznaniu długu należy traktować jako oświadczenie woli złożone dla pozor, które to okoliczności nie zostały w jakikolwiek sposób wykazane przez pozwanego. Tak zaprezentowane stanowisko pozostaje niewystarczające dla podważenia wiarygodności dowodu w postaci dokumentów przedłożonych przez powoda, jak i korespondującymi z nimi zeznań powołanych świadków oraz strony powodowej. Sąd zauważa, że okoliczność zrealizowania oraz oddania wykonanych robót znalazła odzwierciedlenie nie tylko w dołączonych do pozwu dokumentach w postaci protokołu odbioru robót oraz fakturze VAT, ale także w zeznaniach powołanych świadków i strony powodowej.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, w szczególności protokołu odbioru robót, faktury VAT, korespondencji mailowej oraz potwierdzeniu wpłaty 3 000,00 zł, które w ocenie Sądu nie budziły żadnych wątpliwości. Sąd uznał także za wiarygodne zeznania świadków Z. J., E. B. oraz I. B. oraz wyjaśnienia powoda E. F. które były spójne i logiczne, a przede wszystkim korespondowały z dokumentacją złożoną do akt sprawy.

Sąd I instancji podkreślić, iż pozwany nie stawiał się na rozprawę w celu przesłuchania przez co zaniechał podjęcia próby wykazania swojego stanowiska.

Z powyższych względów Sąd uznał, że w pełni uzasadnione roszczenie powoda wobec pozwanego o zapłatę kwoty 58 569,37 złotych.

Odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od należności głównej oparto na treści art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd Rejonowy zaznaczył przy tym należy, iż powód wniósł o zasądzenie odsetek od dnia upływu terminów płatności określonych w fakturze VAT. Sąd przyjął stanowisko powoda za zasadne i orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c. Uzasadnione koszty procesu powódki zamknęły się kwotą 6 546,00 złotych (3600,00 zł – koszty zastępstwa, 2 929,00 zł - opłata od pozwu, 17,00 zł – opłata od pełnomocnictwa). Jako, że były to koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przez powoda, niniejszą kwotę zasądzone od pozwanego na rzecz powoda, na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c., § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U., Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości. W apelacji zarzucono:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów w sprawie, skutkujące błędnym ustaleniem stanu faktycznego w sprawie,
- naruszenie art. 481 § 1 k.p.c. polegające na przyjęciu, że powód może domagać się odsetek za czas opóźnienia,
- naruszenie art. 101 k.p.c. polegające na przyjęciu, że pozwanemu nie należy się zwrot kosztów.

W uzasadnieniu skarżący zarzucił, że Sąd I instancji naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów, poprzez dokonanie całkowicie dowolnej oceny, skutkującej błędnym ustaleniem stanu faktycznego w sprawie. Zdaniem pozwanego Sąd I instancji przyjmując twierdzenia powoda poparte dowodami dołączonymi do pozwu, dokonał tym samym naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Podkreślił, że zarówno faktura VAT jak i dołączone do niej dokumenty to dokumenty wystawione i przygotowane przez powódkę. Na wyżej wskazanych dokumentach Sąd w większości oparł dokonane ustalenia faktyczne, co podważa w wysokim stopniu właściwość materiału dowodowego, której to Sąd winien dokonać. Sąd nie wziął pod uwagę twierdzeń pozwanego i tym samym dokonał wybiórczej oceny dowodów.

Żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie jest niezasadne, gdyż jak podniósł skarżący „zasadność złożonego powództwa wzbudza wiele wątpliwości strony pozwanej, a fakt żądania odsetek wydaje się być zupełnie przedwczesnym”.

Na tej podstawie zażądano zmiany albo uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Przed przystąpieniem do omówienia zarzutów apelacji Sąd Okręgowy stwierdza, że zarówno postępowanie dowodowe jak i ocena jego wyników zostały przeprowadzone przez Sąd I instancji prawidłowo. Dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia - Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, podzielać także dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną.

Zarzuty naruszenia prawa procesowego okazały się niezasadne.

Sformułowany w apelacji przez skarżącego w tym względzie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługiwał na uznanie, Sąd Okręgowy nie stwierdził bowiem naruszenia przez Sąd I instancji zasad oceny wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów. Ustawodawca we wskazanym przepisie przyznał sądowi orzekającemu prawo oceny dowodów według własnego przekonania. W licznym orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie wskazuje się, iż ramy takiej oceny wyznaczają – obok obowiązku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego – zasady logiki i doświadczenia życiowego (por. np. wyrok SN z dnia 21 października 2005 r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok SN z dnia 16 grudnia 2005 r. sygn. akt III CK 314/05). Ocena dowodów winna być zatem przeprowadzona z uwzględnieniem całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego i ujawnionych okoliczności sprawy, odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Przeprowadzona w ten sposób przez sąd orzekający ocena dowodów korzysta z waloru oceny dowodów odpowiadającej dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c.

Apelujący, który powołuje się na zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. winien wskazać, które z istotnych dowodów zostały pominięte, bądź które z nich zostały ocenione z naruszeniem powołanych wyżej zasad oraz na czym polegały błędy w ich ocenie.

W niniejszej sprawie skarżący nie wskazał żadnych argumentów mających uzasadnić jego zarzut, ograniczając się do powtórzenia swojego stanowiska prezentowanego przed Sądem Rejonowym. Sąd odwoławczy nie znajduje wobec powyższego żadnych podstaw do uznania oceny materiału dowodowego, przedstawionej w sposób wyczerpujący w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku za wadliwą. Nie może w szczególności odnieść skutku kwestionowanie przez skarżącego jedynie mocy dowodowej faktury Vat jako dokumentu wystawianego przez wierzyciela. Apelujący pomija bowiem, iż Sąd Rejonowy uznając za uzasadnione powództwo powoda o zapłatę wynagrodzenia za wykonane na rzecz pozwanego roboty budowlane oparł się nie tylko na dowodzie z faktury Vat. Materiał dowodowy zebrany w sprawie obejmował bowiem również dowody z dokumentów w postaci umowy o roboty budowlane, bezusterkowego protokołu odbioru robót od powoda przez upoważnionego przedstawiciela pozwanego, dowodu zapłaty przez pozwanego na poczet zadłużenia kwoty 3000 zł, dowody z zeznań świadków Z. J., E. B., I. B. oraz powoda. Nie można pominąć również pozostałego zebranego w sprawie materiału procesowego w szczególności korespondencji e-mailowej stron z dnia 17.12.2013 r. i z dnia 19.12.2013 r., której wynika, iż pozwany w istocie nie kwestionował swoje zadłużenia wobec powoda, proponował jedynie w miejsce spełnienia świadczenia pieniężnego (zapłaty wynagrodzenia) – wykonanie na rzecz powoda robót budowlanych lub dostarczenie materiałów budowlanych.

Te okoliczności prawidłowo zostały ocenione przez Sąd Rejonowy jako świadczące o zasadności roszczenia powoda, zaś apelujący w żaden sposób nie podważył dokonanej przez ten Sąd oceny dowodów

W odniesieniu do zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 481 k.c. dotyczącego bezzasadnego – zdaniem skarżącego - zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonej kwoty stwierdzić należy, że w uzasadnieniu apelacji również nie wskazano argumentów mających uzasadnić wadliwość rozstrzygnięcia w tym przedmiocie. Podkreślić należy, iż w wystawionej i przyjętej przez pozwanego fakturze Vat został oznaczony termin płatności na dzień 14 września 2013 roku, tak więc od dnia następnego – zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. powód uprawniony był do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Powyższe potwierdza zatem prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji również w tym zakresie.

Odnosząc się do zarzutu skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu o kosztach procesu zauważyć należy, że skarżący w żaden sposób nie starał się nawet uzasadnić swojego stanowiska co do zarzucanego naruszenia art. 101 k.p.c. Zwrócić

należy uwagę, że zgodnie z art. 98 k.p.c. znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie, strona przegrywająca proces jest zobowiązana do zapłaty kosztów strony wygrywającej. Wyczenie tych kosztów dokonane przez Sąd Rejonowy nie budzi zastrzeżeń i nie zostało zakwestionowane. W rezultacie także ta część apelacja nie może odnieść skutku.

Z przedstawionych przyczyn stosując normę art. 385 k.p.c. orzeczono o oddaleniu apelacji.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, który powód wygrał w całości, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.